

sid ka ommast peast pulgaga liiva peäle kirjutada —
 agga se himmo kaddus ja wimaks ütlesid issegi: „mis
 kasso sest on! teie omma rummalussega ollete eddasi
 sanud, miks meie ei peaks sama ilma tarkuseta!“

Sel ajal hakkasin kuida wahhest juhtus ommale linnas
 tööd otsima, hind olli surem kui maal, ja et sest es-
 mast küll abbi ei olnud agga suurt järrele ei jänud, waid
 kallima linnas ellamisega tenistus ennamate ärra-
 kullus, lootsin ommeti, et aega möda ennast saaksin ja
 kui poisid kotto ärralainud, ni paljo ennast tarwis ei
 olleks. Pea leidsin poistele koha. Ollin saddamas
 tööl, kus laewa kaubaga täideti. Seal tulli ühhel päwal
 laewa kapten ja ütles: „kuulge tõmehhed, kas teate
 mulle nõuu anda? 10 päwa pärrast tahhan siit ärra-
 purjetada Inglis-male, jubba laew hakkab täis sama,
 agga mul lähheb 2 kajuti-poissi tarwis, kedda minna siit
 ei tea leida. Kulage teie järrele, ma tahhan teie waewa
 tasjuda ja igga poisile kolm rubla kuus anda, peale selle
 weel rided ja söki!“ Need sõnnad ollid minno siidda-
 mes, nago tulli takkus. „Eks mul olle kaks poissi! ja
 mis siis weel tahhan, kui kuus rubla kuga teniwad?
 woin nende läbbi rikkaks mehheks sada — waewa-rahha
 saan ommalegi. Mis muud, se on poiste õnneks arwa-
 tud!“ Nenda mõtlesin, ja kui wahhest kartus tahtis
 peäle tulla, et Inglis-ma wäga kaugel on ja merre-ast
 wäga kardetaw, siis ommeti pakkunud pall wõitis kar-
 tusse ärra. Pealegi rälis wanna laewa-madrus mulle,
 et Inglis-ma õige õnne-ma, kuhho keige mailma rikkus

kotto tulles ja mitto otsekui unnes suur warras ommale
 piitawad. Se küpsetas minno nõu. Sellsammal õhtul
 jätsin omma tö seisma, läbbi öid läksin lojo ja teisel
 hommikul kulutasin naesele ja poistele õnne luggo. Ag-
 ga mis ma immeks pannin: naene ei tahtnud kuulda,
 kartis, et poisid laewaga tükkis wõiksid hukka minna, ja
 hakkas nutma, nendafammuti poisid ka, nutsid ja pallu-
 sid wasto. Ma melitasin ja jellestasin neile leit ärra,
 agga asjata. Kui maggama heitsime, ütlesin weel nae-
 sele, et wõib jo kord katsuda ja kui suremat kasso ei olle,
 poisid laewa-tenistussest lahti wõtta; agga nüüd olleks
 meles piddada, et sawad hea palga ja teadmatta, kas
 Inglis-ma neilegi õnne-maaks. „Jah, ma agga kar-
 dan, et pärrast poisid süaks Inglis-maal ärra; — ol-
 len kuulnud, et teises mailma otsas peab neid ellama,
 kes innimesi söwad — les agga teab, kuida Inglis-
 maal luggo on!“ wastas naene, agga minna ütlesin et
 ma küll polle sedda kuulnud, agga sest wõiksin arwata,
 et se kartus tühhi on, et kapten ja mitto madrust seal
 käinud ja praego weel ellawad. Selle peäle naene jäi
 wait. Teisel hommikul olli hopis julgem ja rõõmsam,
 esimesesjed sõnnad ollid: „Wõiks sedda luggo ikka kat-
 suda! näggin ka unnes: Mart ja Hans mõllemad tul-
 lid lojo, uhked kübbarad peas, hõbbe-rahha peas ja ter-
 retasid mind wõra keele! Ja se olli Inglis-keele! —
 Minno pärrast, panne neid laewa peale; kahjo olleks
 muidogi, kui tahhaksime nende õnne ees seista!“ —
 Nüüd meie poistest ennast ei hoolinud, et naad ei taht-